

Človek nikdy nevie, kam ho chodníky života zavedú. V mojom nie dlho trvajúcom živote sa táto veta uplatnila neuveriteľne veľa krát. Začnem jednoducho. Ako každý mladý človek po 18-tke som sa chcel zbaviť pocitu, že môj život a moje financie závisia úplne na rodičoch. Preto po dovŕšení tohto krásneho formálne dospelého veku som si začal hľadať prácu. Teda prácu ako prácu, povedzme si úprimne, brigádu. Po niekoľkých mesiacoch a niekoľkých odoslaných životopisoch sa mi naskytili rovno dve neodolateľné ponuky, s ktorými som vôbec, ale vôbec nerátal. Jednou z nich bol Kaufland a práca za pultom pri mäsových výrobkoch, šalátoch a syroch a druhou bola práca na Centrálnom príjme v Poprade. Samozrejme ako správny chlap som si vybral cestu lahodkárskeho výrobku. Pravdou je, že ma táto práca absolútne nelákala. Centrálny príjem bol pre mňa výzvou, ale má šancu tretíak, ktorý má za sebou niekoľko desiatok, možno aj stovku vymenených plienok? Mohol by niekto taký pracovať na oddelení, ktoré je prvým kontaktom všetkých závažných aj menej závažných stavov a poranení s nemocnicou? A ja predsa nie som ani jeden z najšikovnejších. Ale predávať moravskú salámu v akcii nebolo to, čo som chcel v živote robiť. Mal som strach, ale už ako malý chlapec som chcel byť súčasťou takéhoto oddelenia. Po dvoch dňoch práce v Kauflande som podal úplnú

BRIGÁDA ČI „SLADKÉ NIČNEROBENIE?

výpoveď a podpísal som zmluvu s Nemocnicou Poprad a.s. a bol zaradený do systému ako pomocný pracovník na Centrálnom príjme. Prvé dni a prvé služby, teda prvé turnusy služieb a prvé mesiace na oddelení pre mňa boli neuveriteľne stresujúce. Videl som veci, ktoré som v živote pred tým nevidel. Začal som sa učiť sadry, pozoroval som, čo sa vlastne deje a čo mám robiť pri závažných stavoch, kolapsoch, bezvedomíach, pri pacientoch, u ktorých bolo nutné vykonávať kardiopulmonálnu resuscitáciu a pri ktorých bolo nutné aj zo strany personálu CP privolať personál oddelenia OAIM. Bol som svedkom neuveriteľného množstva ťažkých prípadov, ktoré som mnohokrát len ťažko rozdýchaval. Tak prečo som vlastne už viac ako pol roka, dúfam že sa tak môžem osloviť, súčasťou tohto oddelenia? Najväčšou výhodou tohto oddelenia je neuveriteľný personál. Najväčšiu

časť mojej práce som strávil s asistentmi, asistentkami, sanitármi a sanitárkami, ktorí pre mňa boli neuveriteľnou oporou, ktorí sa za mňa postavili v ťažkých chvíľach, naučili ma toho toľko, koľko by ma škola nenaučila ani za ďalšie 4 roky štúdia. Spravil som obrovské množstvo chýb. Oni ma však podržali a vždy mi vy-

svetlili, čo mám a čo nemám robiť, kedy to mám robiť a hlavne prečo to mám takto robiť. Som neuveriteľne vďačný a neuveriteľne si vážim každého z nich či už ako zodpovedného zdravotníka alebo ako osobu, človeka, na ktorého sa dá spoľahnúť nielen v práci, ale aj mimo nej. Samozrejme nechcem zabudnúť na sestry, ktoré som veľkú časť môjho „působenia“ na CP iba pozoroval. Neskôr som sa začal zapájať pri rôznych výkonoch, ktoré som „odkukal“ a to, čo som „neodkukal“, to ma naučili. Rovnako s trpezlivým postojom sledovali, ako robím chyby raz, dvakrát, trikrát, ale na štvrtýkrát som tú chybu už nespravil a to vďaka tomu, že som mal nad sebou trpezlivé, pokojné a schopné oko a nie vystrašenú a zodpovednú ruku. V každom prípade, už po niekoľkých dňoch na CP som si uvedomil, že toto nie je hra pre egoistov, ale hra pre ľudí s tímovým duchom, pre ľudí, ktorí musia spolupracovať, pretože táto práca si to vyžaduje a hlavne si to vyžadujú pacienti často na hrane života. Nelutoval som ani jeden deň, že som sa na to dal a že som mohol spoznať život z inej stránky, že som mohol spoznať toľko úžasných ľudí na jednom mieste od sanitárov, asistentov, sestier, záchranárov až po lekárov a po iných ľudí, s ktorými spolupracujeme.

Na koniec by som sa chcel poďakovať pani vrchnej sestre oddelenia centrálneho príjmu za to, že mi dala šancu, za to, že bola trpezlivá a vždy ochotná pomôcť, vždy ochotná sa dohodnúť a vyhovieť.

A teda posledná vec. Nikdy neváhaj, ak sa ti naskytnie príležitosť pracovať alebo brigádovať, ak ti niekto dá šancu niečo robiť a učiť sa. Ver mi, neľutuješ.

MAREK

